

Padô snieg

Skąd ta kùńsztownô gardina
Zacygnionô prosto z nieba?
Pùf! Na nosu sadło chwilã
I zamieniło sã w wòdã...

Z górë cëchò, w dole chrãszczy
I zazerac chce do bótów
Wiater szwatołkama krãcy
Méster òd tuńcowëch miónków...

Lubiã jic bez sniezną dôkã
Tak przed siebie, bez wzeraniô
Czej malëje w lëfce ropa
Biôté znaczy zapëtaniô...

Pada śnieg

Skąd ta kunsztowna firana.
Która spłynęta prosto z nieba?
Puf! Siadło na moment na nosie
I zamieniło się w wodę...

Z góry cicho, chrzęści na dole
I chce zaglądać do butów
Wiatr kręci śnieżynkami (płatkami śniegu)
Ten mistrz – tancmistrz...

Lubię podążać przez śnieżną mgłę
Tak przed siebie, bez patrzenia
Gdy oddechem maluję w powietrzu
Białe znaki zapytania...